

I ytterKanten

av en frostig Vintergata
roterande runt sin egen magnifika axel
i ett alltjämt expanderande tomrum
eoner ifrån sin egen kärna av tillblivelse
slumrade sårbara själar middag
till långt inpå ödsliga nätter
människosjälarna drömde om en helhet
famlade förtvivlat efter sanningen
men fann endast Lögner
osanna ord
predikade av självutnämnda profeter
vars enda avsikt var att förtrycka förnedra
och bibehålla makten över anden
över förtvinade människokroppar
omgivna av en kupol av gnistrande stjärnor
vilade så de arma själar i tusentals år
deras sömn var ångestfyllt orolig
fylld av maror
och förödande dödsångest

tills en morgon
då de mosigt nymornade
förvånat plirade mot en ögonbedövande Gryning
där budskapet om själens sanning
flödade i kärleksfulla kaskader
över och genom varje livstörstande människospillra
helande livsavgörande
läkande

den kvällen
grävdes den sista religionen ner
i en omärkt grav

och nu kan ingen längre minnas
varför det inte gjordes långt tidigare...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nattviol med Poeter.se id #15046 innehar upphovsrätten